

само на влечението на своето сърдце. „В такъв случай, усмихна се той замислено, аз наистина трябва да съм приятен човек“.

До запознаването си с това момиче Митков като да бе се простил с всичко из областта на чувствата. Той караше един живот тих и съвсем отчужден. Редовно и на време се връщаше в къщи и там четеше, или се занимаваше със своите пчели. Към своята необикновено дебела и бездетна жена той се отнасяше с едно равнодушно внимание. Всичко в душата му към тая жена като да бе задремало. Може би никога той не беше изпитвал към нея никакви особени чувства. Преди много години тя съумя некак си хитро да го оплете и той се намери в много затруднено положение . . . Въпреки всичко, тогавашното учителско общество го принуди да стъпи с нея в брак. Дълго време носи в душата си той тая обида и най-сетне махна с ръка на всичко. И живота му затече равно и монотонно като ручей на спокойна вода.

И сякаш от тогава нещо прероди тоя скромен и тих учител . . . Постепенно, но в кратко време, забавната шега се обжрна в същинско мъчение за Миткова. Все повече той като да се откъсваше от предишния идиличен и спокоен живот. В кратко време целото негово съществуване биде обзето от една необяснимо чудна треска . . . Той се питаше понекога какво става с него и само печално се усмихваше на тоя въпрос. Беше го сковало некакво болезнено и тежко безволие.

И за първи път след толкова години, душата на тоя вече възрастен човек се разтвори като цвете в пролетно утро.

Митков пак хвърли трескав и неспокоен поглед върху писмото . . . Ах, тоя мил почерк — как жадно се взираше той в малките букви прилични на жабчета. И веднага му дойде на ум за малката и нежна ръчица, която ги беше писала. Тя, тая малка и нежна ръчица, толкова пъти бе милвала неговата буйна и прошарена вече коса . . . И уж некакво чувство на доволство и успокоение напълни душата му от хубавите слова на милото писмо. Но то беше за толкова кратко . . . Защото пак загриза като звер неговото сърдце оная неумолимо тежка мъка. От един месец насам това мъчително чувство тровеше неговите часове . . . Безпокоеше го не мисълта, че той е женен — той лесно би скъсал с такива брачни връзки. Нима брака до сега за него не беше един фалш? Не, нещо по-трагично и по неумолимо размъти целия негов душевен покой. От един месец насам, от как свърза съдбата си с това момиче, той неможа да се примири с мисълта за своята възраст. „Не е ли вече късно.“ питаше той себе си смутен и измъчен от тъга. Той беше двацет и пет години по-стар от нея. А на такава възраст